

**Sygn. akt: III C 1345/15**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 14 682,47 zł (czternaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa złote czterdzieści siedem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2014 roku;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3152 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów postępowania.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 1345/15

## UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 stycznia 2016r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 3 marca 2014r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. K. kwoty 14.682,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym (...) w dniu 24 lipca 2009r. umowę bankową, na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach wskazanych w umowie. Pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami. Wierzytelność z tego tytułu została przeniesiona na powoda na podstawie umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 27 września 2013r. Powód wskazał, że na dochodzoną kwotę składa się należność główna w wysokości 9.369,28 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości 5313,19 zł, w tym odsetki przejęte w drodze cesji wierzytelności naliczone przez wierzyciela pierwotnego zgodnie z postanowieniami umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2014r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W złożonym sprzeciwie pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości. Pozwany wskazał, że z ostrożności procesowej zaprzecza wszelkim wyraźnie nieprzyznanym w toku procesu twierdzeniom strony przeciwnej i wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł nadto zarzut przedawnienia. Dalej pozwany przyznał, że zawarł umowę pożyczki z dnia 24 lipca 2009r. podniósł natomiast, że nie otrzymał od Banku wezwania informującego o braku spłaty pożyczki, wypowiedzenia umowy, a tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że pożyczka została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Zaakcentował pozwany, iż dowód, na jakim opiera się powód dowodząc istnienia zobowiązania to wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, który nie uprawnia do domniemania, iż wierzytelność nabyta w drodze przelewu istnieje i to we wskazanej w księgach wysokości. Nie jest to bowiem dokument urzędowy.

W odpowiedzi na sprzeciw, w wykonaniu zobowiązania z dnia 31 sierpnia 2015r. powód zgłosił dalsze dowody z dokumentów i wskazał, że pierwotny wierzyciel wobec braku wywiązania się przez pozwanego z warunków umowy, wystawił w dniu 6 marca 2012r. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z dnia 27 lutego 2013r. została nadana klauzula wykonalności. Egzekucja prowadzona na podstawie tego tytułu została umorzona w dniu 2 sierpnia 2013r. wobec jej bezskuteczności.

Na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016r. pozwany podniósł, że nie pamięta, aby toczyła się wobec niego egzekucja na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez pierwotnego wierzyciela opatrzonego w klauzulę wykonalności, nie pamięta, czy kwestionował postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności temu tytułowi, a nadto zarzucił, że zawiadomienie o przelewie wierzytelności nie zostało mu doręczone oraz, że nie jest w stanie ustalić, czy korespondencja przez pierwotnego wierzyciela była do niego kierowana na prawidłowy adres oraz czy umowa została skutecznie wypowiedziana przez wierzyciela, a wierzytelność postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Pozwany wniósł o wyznaczenie terminu w celu ustosunkowania się do okoliczności i twierdzeń podniesionych przez powoda i zgłoszonych przez niego dowodów.

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 24 lipca 2009r. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej między D. K. a (...) Bankiem z siedzibą we W.. Na podstawie tej umowy pozwany otrzymał pożyczkę w kwocie 13.604,22 zł na okres od dnia 24 lipca 2009r. do 15 lipca 2013r. Pożyczkobiorca otrzymał do dyspozycji kwotę 10.087,04 zł, po pomniejszeniu kwoty pożyczki od opłatę przygotowawczą w kwocie 30 zł, opłatę za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 3265,01 zł, prowizję w kwocie 222,17 zł. Oprocentowanie pożyczki w stosunku rocznym wynosiło 10,90 % i było stałe. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu kwoty pożyczki z odsetkami w 48 ratach miesięcznych w wysokości po 350 zł płatnych do 15 każdego miesiąca począwszy od 15 sierpnia 2009r. W umowie postanowiono, że za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego – odsetki karne. Wysokość odsetek karnych ma charakter zmienny i jest równa czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy lombardowej NBP. Pożyczkobiorca oświadczył, że poddaje się, zgodnie z art. 97 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Bankowe, egzekucji do kwoty zadłużenia, do wysokości 48.600 zł, do której bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny oraz wystąpić do nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności w terminie do 15 lipca 2016r.

niesporne, a nadto dowód:

- umowa pożyczki gotówkowej k. 39-42
- potwierdzenie wypłaty pożyczki gotówkowej k. 43

W dniu 6 marca 2012r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (następca prawny (...) Banku S.A. z siedzibą we W.) wystawił wobec D. K. bankowy tytuł egzekucyjny w związku ze zobowiązaniem wynikającym z pożyczki z dnia 24 lipca 2009r. W tytule wskazano, że należność główna wynosi 9.369,28 zł, odsetki za okres od 24 lipca 2009r. do dnia wystawienia tytułu – 1.681,90 zł (sposób ich wyliczenia został przedstawiony w tytule), koszty, opłaty i prowizje

wynoszą 210 zł, a nadto dłużnika obciążają dalsze odsetki od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego obliczone od kwoty 9.369,28 zł naliczane wg zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych tj. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego. W tytule wskazano, że adres korespondencyjny do dłużnika to ul. (...), (...)-(...) S..

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2013r. powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności z ograniczeniem możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego do kwoty 48.600 zł.

Postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec D. K. na podstawie powyższego tytułu opatrzonego w klauzulę wykonalności zostało umorzone w całości na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec bezskuteczności egzekucji.

dowód:

- bankowy tytuł egzekucyjny k. 45-47
- postanowienie z dnia 27 lutego 2013r. k. 48
- postanowienie z dnia 2 sierpnia 2008r.

Od 2012r. pozwany zamieszkuje przy ul. (...) w S..

niesporne

Umową przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013r. zawartą między (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. wierzytelności wymienione w załączniku nr 5 do umowy, w tym wierzytelność wobec D. K. wynikająca z umowy pożyczki z dnia 24 lipca 2009r. w kwocie 14.538,35 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 9.269,28 zł, zadłużenie z tytułu odsetek 4.822,65 zł, zadłużenie z tytułu opłat 346,42 zł została przeniesiona na rzecz powoda, pod warunkiem uiszczenia ceny nabycia wierzytelności.

Pismem skierowanym do pozwanego na adres u. (...) w S., (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawiadomił o przelewie wierzytelności.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 51-64
- zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności k. 65

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód dochodził roszczenia z umowy pożyczki zawartej między pozwanym a (...) Bank S.A. we W. w dniu 24 lipca 2009r., jako nabywca wierzytelności wynikających z tej umowy.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 720 k.c. oraz art. 509 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do § 2 umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do § 2 wraz z

wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na wszystkich dokumentach zaferowanych przez stronę powodową, nie znajdując podstaw do odmowy przyznania im wiarygodności. Weryfikując ich moc dowodową Sąd miał na względzie, że pozwany zakwestionował roszczenie, jednakże jego zarzuty koncentrowały się podważeniu mocy dowodowej wyciągu z ksiąg Funduszu, który w świetle pozostałych dowodów miał wyłącznie poboczne znaczenie, a po zapoznaniu się z dalszymi dowodami załączonymi przez powoda do pisma procesowego z dnia 14 września 2015r. pozwany poddał w wątpliwość, czy była prowadzona wobec niego egzekucja na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, czy otrzymał informację o przelewie wierzytelności, a nadto stwierdził, że pożyczka była przez niego spłacana, więc nie potrafi stwierdzić, czy istnieje zadłużenie, którego powód dochodzi. Zarzuty te, z omówionych poniżej przyczyn, nie mogły uzasadniać oddalenia powództwa w jakiegokolwiek części. Brak było również podstaw do tego, aby wyznaczyć pozwanemu termin w celu ustosunkowania się do okoliczności i twierdzeń zawartych w piśmie powoda z dnia 14 września 2015r. i dołączonych do niego dowodów. Uwzględnienie takiego wniosku, zdaniem Sądu spowodowałoby nieuzasadnione wydłużenie postępowania. Pozwany w prawidłowy sposób został pouczony o treści art. 207 k.p.c., a także o obowiązku wynikającym z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Okoliczność, iż korespondencja zawierająca wskazane pouczenia oraz odpis pisma powoda z dnia 14 września 2015r. z załącznikami nie została przez powoda faktycznie odebrana, nie ma istotnego znaczenia, bowiem w świetle art. 136 § 1 k.p.c. i art. 139 § 1 k.p.c. została ona prawidłowo skierowana do pozwanego ze skutkiem doręczenia na dzień 12 listopada 2015r. Pozwany w żaden sposób nawet nie podjął nawet próby podważenia, że czynności w zakresie doręczenia odbyły się w sposób nieprawidłowy. Ponadto pozwany już w dacie doręczenia mu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 czerwca 2014r. (korespondencję tę pozwany odebrał osobiście), miał świadomość jaka jest treść żądania powoda i jego podstawa faktyczna, miał zatem dostatecznie dużo czasu, aby przygotować się do procesu i zebrać odpowiedni materiał w celu zweryfikowania, czy jego zadłużenie z tytułu umowy pożyczki z dnia 24 lipca 2009r. istnieje i ewentualnie w jakiej wysokości. Tymczasem pozwany zachował się biernie, a jego zarzuty podniesione na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku ograniczały się do enigmatycznych stwierdzeń, że pożyczka była przez niego spłacana, że nie otrzymał wypowiedzenia umowy, że nie pamięta, czy toczyło się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wydanego przez pierwotnego wierzyciela, że nie otrzymał informacji o przelewie wierzytelności. Zdaniem Sądu, uwzględniając zakres okoliczności spornych i podstawę faktyczną żądania, nie są to zarzuty, które nawet w kontekście dodatkowych okoliczności zawartych w piśmie powoda z dnia 14 września 2015r. uzasadniałyby umożliwienie pozwanemu, poprzez wyznaczenie mu dodatkowego terminu, szczegółowe ustosunkowanie się do twierdzeń strony przeciwnej, tym bardziej, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż pismo z dnia 14 września 2015r. wraz z pouczeniem nie zostało mu skutecznie doręczone.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd w pierwszej kolejności uwzględnił, że nie było sporu co do tego, że pozwany zawarł umowę pożyczki na kwotę 13.604,22 zł, umowa przez bank została wykonana, a pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczonej kwoty na warunkach określonych w umowie. Okoliczność tę przyznał pozwany, a nadto wynikała ona z pisemnego dokumenty umowy i potwierdzenia wypłaty pożyczki.

Zdaniem Sądu nie było również wątpliwości co do tego, że wierzytelność wynikająca z tej umowy została przeniesiona przez pożyczkodawcę na rzecz powoda. Pozwany wprawdzie w sprzecznie od nakazu zapłaty zastrzegł, iż z ostrożności procesowej zaprzecza wszystkim wprost nieprzyznanym twierdzeniom strony przeciwnej, jednakże w kontekście uprawnień powoda do dochodzenia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 24 lipca 2009r. pozwany nie poddawał w wątpliwość, iż między pożyczkodawcą a powodem doszło do zawarcia umowy przelewu w rozumieniu art. 509 § 1 k.c., a jedynie kwestionował dokumenty księgowe powoda jako niestanowiące dowodu na istnienie wierzytelności oraz akcentował fakt braku poinformowania go o dokonany przelew. Pozwany w żaden sposób nie odniósł się do dokumentów potwierdzających, że pomiędzy pierwotnym wierzycielem a powodem doszło do przeniesienia wierzytelności wobec pozwanego. Tymczasem materiał, jaki zaferowała strona powodowa, nie rodził wątpliwości co do tego, że umowa przeniesienia wierzytelności została zawarta, jak również że nastąpił skutek w

postaci przeniesienia wierzytelności z tytułu pożyczki udzielonej pozwanemu na rzecz powoda. Powód przedstawił umowę oraz pismo pochodzące od (...) Bank (...) S.A. o zawiadomieniu dłużnika o zmianie wierzyciela, które to dokumenty łącznie pozwalają na ustalenie, że doszło do przejścia wierzytelności. Gdyby nie doszło do uregulowania ceny niewątpliwie Bank nie wystawiłby pisma skierowanego do dłużnika o zawiadomieniu o zmianie wierzyciela. Uznać należało, że warunek przejścia wierzytelności, zastrzeżony w § 5 umowy przelewu wierzytelności, został spełniony. Ponadto należy podzielić argumentację strony powodowej, że ważność umowy przelewu nie została uzależniona od szczególnej formy. Wymóg przewidziany w art. 511 k.c. nie dotyczy powinności zawarcia na piśmie umowy przelewu wierzytelności, lecz wyłącznie jest stwierdzenia, które może nastąpić już po dokonaniu przelewu wierzytelności. Takim stwierdzeniem jest dla przykładu pismo pierwotnego wierzyciela, z którego wynika, iż doszło do zmiany wierzyciela. Ponadto zastrzeżenie z art. 511 k.c. jest wyłącznie dla celów dowodowych.

W odniesieniu do zarzutu pozwanego, iż nie otrzymał on informacji o przelewie wierzytelności, stwierdzić należy, iż tego rodzaju zarzut mógłby mieć znaczenie wyłącznie w kontekście treści art. 512 i 515 k.c.

Zgodnie z art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

Zgodnie z art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Sytuacje przewidziane w przytoczonych przepisach nie wystąpiły. Zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności nie jest warunkiem ważności tego przelewu. Nawet przy przyjęciu, że pozwany nie został zawiadomiony o zmianie wierzyciela, to wobec faktu, że nie zostało przez niego wykazane, aby po dacie przelewu dokonywał jakiś wpłat na rzecz pierwotnego wierzyciela z tytułu umowy pożyczki z dnia 24 lipca 2009r., brak zawiadomienia nie mógł wpłynąć na zakres obowiązku pozwanego wobec powoda jako nabywcy wierzytelności.

Ustalając wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 24 lipca 2019r. Sąd oparł się na dowodach przedłożonych przez powoda w postaci umowy pożyczki, bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz postanowienia o umorzeniu egzekucji i jednocześnie uwzględnił fakt, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających spłatę pożyczki i jej zakres. W przypadku, gdy przedmiotem powództwa jest określona kwota pieniężna wynikająca ze zobowiązania umownego zaciągniętego przez pozwanego, obowiązek strony powodowej ogranicza się do wykazania, że pozwany zaciągnął zobowiązanie w danej wysokości i zobowiązał się je spłacić na określonych w umowie warunkach, jeśli zaś pozwany podnosi, że wywiązał się z tego obowiązku w całości lub w części, to jego obciąża ciężar dowodu w zakresie spłaty zobowiązania. Strona powodowa nie musi wykazywać, że zobowiązanie nie zostało uregulowane. Dlatego, skoro pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność regulowania pożyczki, a w swoich zarzutach ograniczył się do enigmatycznych stwierdzeń, że pożyczkę spłacał, oraz że nie jest w stanie zweryfikować wysokości zadłużenia oraz zasłaniał się niepamięcią, Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż obowiązek pozwanego z tytułu spłaty pożyczki kształtuje się inaczej niż to wynika z treści bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez pierwotnego wierzyciela w dniu 6 marca 2012r. Bankowy tytuł egzekucyjny wprawdzie nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej ani nie wywołuje skutków analogicznych jak orzeczenie sądu co do związania jego treścią przez inne podmioty, jednakże po nadaniu mu klauzuli wykonalności stanowi dokument urzędowy – tytuł wykonalności i tym samym potwierdza, że wierzytelność z danego tytułu kształtuje się w wysokości w nim wskazanej. Nie zostało ujawnione, aby pozwany podjął próbę podważenia bankowego tytułu egzekucyjnego wydanego przez pierwotnego wierzyciela, jak również, aby złożył zażalenie na postanowienie o nadaniu mu klauzuli wykonalności. Pozwany jedynie w sposób enigmatyczny stwierdził, że nie pamięta, aby wobec niego toczyła się egzekucja na podstawie tego tytułu, a to z tej przyczyny, że w

zbliżonym czasie wobec niego toczyło się kilka postępowań egzekucyjnych. W konsekwencji Sąd uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż pozwany realizował swoje obowiązki w większym zakresie niż to wynika z treści bankowego tytułu egzekucyjnego oraz, że – przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana. Pozwany poddawał w wątpliwość, czy bank kierował do niego korespondencję na właściwy adres, jednak z treści bankowego tytułu egzekucyjnego wynika, iż adres, pod którym zamieszkiwał pozwany w owym okresie i do dziś zamieszkuje, został przez bank uwzględniony, także przy zawiadomieniu go o zmianie wierzyciela.

Kolejną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było ustalenie, czy wysokość roszczenia zgłoszonego przez powoda została prawidłowo ustalona. Sąd uwzględnił, że w bankowym tytule egzekucyjnym została określona należność główna na kwotę 9.369,28 zł oraz odsetki za okres od 24 lipca 2009r. do 6 marca 2012r. na kwotę 1681,90 zł, a także dalsze odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej kredytu NBP. Według informacji zawartej w umowie przelewu oraz wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy (k. 12) w dacie dokonania przelewu tj. 27 września 2013r. wierzytelność z tytułu odsetek wynosiła 4.822,65 zł. Odejmując od tej, łącznej kwoty odsetek 4.822,65 zł kwotę 1681,90 zł odsetek wymagalnych w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego otrzymujemy kwotę 3140,75 zł ( $4.822,65 - 1681,90 = 3140,75$ ), co oznacza, że od dnia następnego po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia przelewu wierzytelności tj. od 7 marca 2012 do 27 września 2013r. pierwotny wierzyciel naliczył dalsze odsetki od należności głównej w kwocie 3140,75 zł. Korzystając z internetowych kalkulatorów odsetek maksymalnych Sąd ustalił, że odsetki należne za ten okres od kwoty należności głównej 9.369,28 zł to kwota 3.162,45 zł, czyli nawet nieco więcej. W pozwie powód wskazał, że z tytułu skapitalizowanych odsetek dochodzi kwoty 5.313,19 zł. Po odjęciu od tej kwoty odsetek ustalonych w bankowym tytule egzekucyjnym tj. 1681,90 zł i dalszych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela odsetek maksymalnych za okres od 7 marca 2012 do 27 września 2013r. 3140,75 zł pozostaje kwota 490,54 zł ( $5.313,19 - 1681,90 - 3140,75 = 490,54$ ). Powód wskazał, że po nabyciu wierzytelności doliczył dalsze odsetki od należności głównej za okres od dnia następnego po przelewie wierzytelności czyli od 28 września 2013r. do dnia wniesienia pozwu tj. 3 marca 2014r. Ponownie przy wykorzystaniu dostępnych kalkulatorów odsetek ustawowych Sąd ustalił, że jest to kwota 520,57 zł, podczas gdy w pozwie należność została ustalona na niższym poziomie.

Niezasadny była także zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W danym przypadku, jako że roszczenie powstało w związku z prowadzoną przez (...) Bank działalnością gospodarczą, dla przedawnienia roszczenia objętego pozwem należy zastosować trzyletni termin przedawnienia. Zasadność zarzutu przedawnienia winna wykazać strona, w interesie której zarzut ten został podniesiony, a zatem w niniejszej sprawie pozwany. Ujawnione w sprawie okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, że roszczenie objęte pozwem w jakiegokolwiek części uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Taką czynnością jest złożenie wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Datę zawarcia umowy a datę wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez pierwotnego wierzyciela dzieli przeszło 3 lata i 7 miesięcy. Jednakże z treści tego tytułu wynika, że część należności głównej do czasu jego wystawienia została spłacona. Z należności głównej w wysokości 13.604,22 zł pozostało do zapłaty 9.369,28 zł, a zatem uregulowane zostało 4.234,94 zł ( $13.604,22 - 9.369,28 = 4.234,94$ ). Rata miesięczna wynosiła 350 zł, więc nawet tylko przy uwzględnieniu, że rata w całości przeznaczana byłaby na kapitał, oznacza to, że kwota 4.234,94 zł została uregulowana najwcześniej po uiszczeniu 13 raty ( $4.234,94 \text{ zł} : 350 = 12,098$ ), a zatem niewątpliwie – skoro raty płatne były od 15 sierpnia 2009r. – w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego należności okresowe do 15 sierpnia 2010r. zostały spłacone i stąd zarzut przedawnienia nie może ich dotyczyć. Bankowym tytułem egzekucyjnym zostały objęte należności obejmujące najwcześniej okres od 15 sierpnia

2010r., a to oznacza, że w dacie nadawania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności dług wskazany w tym tytule nie był przedawniony.

Dalej należało uwzględnić, że pierwotny wierzyciel wszczął egzekucję na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego w klauzulę wykonalności, a postępowanie w tym zakresie zakończyło się postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2013r. z powodu bezskuteczności egzekucji w całości. Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. o każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, jednakże – stosownie do § 2 – w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Bieg przedawnienia roszczeń stwierdzonych w bankowym tytule egzekucyjnym rozpoczął się na nowo po prawomocnym umorzeniu wskazanego postępowania egzekucyjnego, a to oznacza, że w dacie, kiedy powód wystąpił z niniejszym pozwem co nastąpiło w kolejnym roku po umorzeniu egzekucji, nie było przedawnione. Przerwanie biegu przedawnienia w stosunku do pierwotnego wierzyciela skuteczne jest wobec nabywcy wierzytelności. Z tych przyczyn zarzutu przedawnienia z powodu jego oczywistej niezaradności nie można było uwzględnić.

W konsekwencji powyższych wyliczeń Sąd uznał powództwa za uzasadnione w całości.

Roszczenie z tytułu odsetek od zaległych odsetek znajduje oparcie art. 482 § 1 k.c., a roszczenie co do pozostałych odsetek za opóźnienie w art. 481 § 1 k.c.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążono pozwanego jako stronę przegraną kosztami poniesionymi przez stronę przeciwną, na które składają się: opłata od pozwu 735 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 2400 zł.

SSR Joanna Suchecka